

מכות, דם ומהומה. עבר הגמר של אליפות האגרוף ניצח חיים ויספיש (בגופייה הלבנה) את לוי עזרא תוך חבטות קשות בפניו, דם פצעו החבטות הותו על חולצתו של צלם העולם הזה, שנשאר במקום רק עוד שני קרבות, כשהקהל התפרץ (למטה), שם קץ לקרבות האליפות.

ספורט

מגרש הקבוצה המארכת, מכבי נתניה, מלא וגדוש, מוכרי הבוטנים שבאו עם מכבי מיפו לא ניצלו את ההזדמנות להאמרת מ' חרימ, הציעו במקום זה, ברוחם לב "קילו גרעינים תמורת נצחון מכבי יפו".

לאהדתם של מוכרי הבוטנים הצטרפה בעלות הקבוצה היפואית על המגרש, שאגה אדירה משלושת אלפים גרונות וקול צלול פעמונים דנדן במגרש. היו אלה טעמוניהם של מוכרי הנפט היפואיים שלא התעצלו, באו אף הם לראות בנצחון המקרה של קבוצתם על מכבי נתניה.

דא השני, השלישי. בדקה ה-12 למש' חק השתתקו הפעמונים ואנחה קורעת-לב התרצה מפיות היפואים: שער מכבי יפו הובקע לראשונה.

שחקני יפו נערכו להתקפה, לא הצליחו ל' התגבר על הגנת נתניה. השניו לטובה בא רק בדקה ה-40 כאשר נפסקה מכת עונשין למכבי יפו במרחק 18 מטר משער נתניה. פושקאש היפואי, ברוך כהן, ניגש לבעיטה, כבש את שער השחיון ואת לבות היפואים שהציפו מיד את המגרש, נשקו את כהן ואת חבריו.

כשירדו שתי הקבוצות במצב של 1:1 למנוחה, העיר החלוץ המרכזי של נתניה, יואל שפיגל: "ניצח זה שיבקע את השער השני".

עם התחלת המחצית השנייה התברר ש' ניצח זה שיבקע את השער השלישי. כי ב' גמר המועד הרגיל של המשחק הראה מן השערים תיקו — 2:2.

שתי הקבוצות השתמשו בשארית כוחן על מנת לזכות ביתרון בעת הארכת המש' חק. הקהל היה כבר עייף מצעקות, שב להש' תמש בפעמוני מוכרי הנפט. התוצאה לא אחרה לבוא: חלוצי יפו הבקיעו את שער נתניה פעמיים נוספות. בתוצאה סופית זו — 2:4 — הגדיל מכבי יפו את סיכויו לזכות בבניע רובינשטיין.

אגרוף בהשתתפות הקהל

כבר ביום הראשון של אליפות האגרוף הישראלית שנמשכה יומיים, הורגשה מתיחות באויר. ועם סיום הקרב הראשון בקרבות הגמר היה ברור לקהל שבערב יחרש מאו' רע לא נדיר בספורט הישראלי, הפסקת הקר' בות בהשתתפות הקהל.

הקרב הראשון (משקל זבוב) בין פיבקי (מכבי תל-אביב) ובין פינקלשטיין (הפועל חיפה) נגמר בסיבוב השני בנוקאאוט טכני. הקהל הגיב בשריקות ובצעקות בוז, אך עוד נאלץ להשאיר את החלטה למועצת האגרוף ולמתאגדים עצמם.

בינתיים הלך הפועל מחייל לחייל, וזה כגביע אחר גביע עד לקרב הששי, בו ניצח המכבי (חיפה) חיים וייספיש את איש הפור על תל-אביב לוי עזרא אחר קרב מזהיר. לא לחינם התלהב הקהל מקרב זה, הוא היה מסמר קרבות הערב האחרון.

הגביעים המעופפים. איש בערב ה' אחרון לא ציפה להופעה כה מהירה של הקרב האחרון. היה זה הקרב השמיני (מש' קל בינוני) בין נעסה (הפועל תל-אביב) ל' פרקש (מכבי תל-אביב). הקרב נערך כאילו לחיים ולמוות, הקהל יצא מכליו וברגע ש' שופט הזירה הרים את ידו של נעסה כמנ' צח, התפרץ לזירה והפסיק את הקרבות.

למהומה הכללית התווספו שני גביעים ש' התעופפו לתוך הזירה וקבוצת שוטרים ש' עצרה באדם שניסה להתפרץ לעבר אנשי הפועל. היה זה ותיק אגרוף ומי שהיה קצין הספורט של החטיבה הישראלית, יואל שפיגל, שהביע את דעתו בצעקה: "רוצחים, רצחתם את הנוכס הישראלי".

כדורגל רמי צלצלו הפעמונים

שעה רבה לפני התחלת המשחק היה

איש לא התוכח על משכורתו של נדיבי. היו אלה סמכויותיו וזכויותיו שהפכו ל' סלע המחלוקת מאז נתמנה רוקח ראש עיר ב'1936.

רוקח הקים לשכה עם שלוש מזכירות (מנהלית, סכנית וכספית), להן היתה גי' שה ישירה לראש העיר, בלי שיעברו דרך נדיבי.

במקום תפקידי ניהול הוטלו על נדיבי תפקידי ייצוג בארץ ובחוץ-לארץ. תפקיד שלא נלקח ממנו: הדרשה לכנס את מוע' צת העיר, להגדיר, אחת ולתמיד, את זכר' יותיו.

המועצה היתה עסוקה מדי. אפילו שביהת רעב בת היומיים של נדיבי במשרדו (1949) לא עזרה. הובטח לו כי דרישותיו תת' מלאנה. הבטחה שלא קויימה מעולם.

דרישה בת 18. סיכויו של נדיבי השתפרו עם הופעת מומחה ייעול חוצלארצי שיעץ לבטל את לשכת ראש העיר, לפ' תוח מחדש את דלתה הנעולה של לשכת נדיבי.

העצה לא בוצעה מעולם. בשבוע שעבר, ביושביו ליד מכתבתו העניקת מכוסת הן' כוכית וגדושת הסלפונים חזר נדיבי על דרשתו בת השמונה-עשרה: "שיאמרו לי מה עלי לעשות. אפילו יהא זה לעמוד על 'גג העירייה ולקרוא שמע ישראל! שלוש פעמים ביום. אם אמצא שזה לתוע' לת הציבור אעשה זאת. אם לאו — אתנגד ואתן להם לפטר אותי. כמובן, ש' יצטרכו להסביר לי מקודם מדוע. וזה עלול לקחת להם שלושים שנים נוספות".

המצאות הסוס החשמלי הראשון

ר. ג. התחשמה אתמול בעת שפתחה את המקרה החשמלי. הש' אירה אחריה חמישה ילדים.

קוראי עיתונים ראו ידיעה זו לפני שי' תיים, הנדו ראשיהם בעצב, עברו לסדר היום. הם כבר התרגלו לידיעות מסוג זה. קורא אחד הגיב אחרת. הוא הגיד אמנם בראשו, אך הוא גם תלש את הידיעה מה' עיתון, תלה אותה במסגרת במשרדו. מ' הנדס חשמל יצחק שימקין, הידוע בהמ' צאותיו הטכניות לא פחות מאשר בהמ' צאותיו הציבוריות. החליט לעצור בעד מסעו של המחת הלבן שעבר גחיות רבית בישראל בגלל רצפות האבן, הרגליים ה' יחפות והידיים המיוועות. שימקין החליט להבטיח גישה בטוחה למכשירים חשמליים.

הוא לא היה הראשון שרצה לעשות זאת. לפני 25 שנים הומצא בגרמניה מכשיר שהפסיק את הזרם אוטומטית במקרה של חשמול. אך המכשיר היקר התקלקל לעתים קרובות, הפריע במאד לקליטה ברדיו.

20 אלק' שעות. כדי שיוכל להתרבו שלח שימקין את משפחתו לאמריקה. הת' מסר לעבודה יום ולילה, עד שהמצא את עין הבסחון. העין היא נורת גז (ניאון ואר' גון) בעלת תכונה מיוחדת: היא מתחילה לבעור רק כשהזרם העובר דרכה הוא במ' תח העולה על 195 וולט.

במקרה של מגהץ חשמלי, למשל, נמצאת העין בינו לבין מקור הזרם בעל מתח הרשת הארצית של 220 וולט. אם המגהץ פועל כשורה, הוא מגהץ היטב והמנורה תבער. ברגע שמופע על' פני המגהץ זרם יורד המתח, בהתאם לזרם העובר במגהץ. כדי שזרם זה יורגש הוא חייב להיות בן 25 וולט לפחות. התוצאה: המנורה לא תקבל את הזרם כמתח, הדרוש, תכבה מייד ותזהיר מפני סכנת החשמול.

מלבד שרות טוב בבתים פרטיים תש' ליט העין בטחון בשימוש במכונות חש' מליות בבתי חרושת, תהווה תועלת ביטוח זולה: 20 אלק' שעות חי. פועל בשתי לי' רות וחצי.

השבוע, כשהתכונן שימקין לנסיעה לא' מריקה לשם ארגון יצוא, הכריז מרצה בעצמו: "המקרה שלי דומה לסוס שאיש לא המר עליו את כספו ולהפתעת כולם הוא מגיע ראשון." הממשלה היתה היחידה ש' המרה על הסוס הנכון. היא המרה 2400 דולר על שימקין לשם רישום הפטנט בש' מונה ארצות הוק.

חמשה ימי עבודה לשבוע, תשע שעות ליום (העולם הזה 866).

והחמישית של אחד מבועי הקפה, הערבי סמיר בידאס *.

ההגנה הרסה כתגמול בית ערבי על יוש' ביו באחד ממפגעי פתח-חקה הקרובים והמשטרה המנדטורית עצרה כמה חשודים, הביאה אותם לפני השופט-החוקר ציין אלוף **, ממנו לבית-המשפט למשעים המו' רים בירושלים.

בהתקרב מועד הפינוי הבריטי נעלמו ה' נאשמים ברצח גן-הוואי, ככל העצורים ה' אחרים, ממחנה-המעצר בטרון, לא השאירו מאחוריהם כל עיקבות. משך שש השנים הבאות לא התקחה-משטרת ישראל במיוחד אחר עיקבות אלה. רק השבוע פתחה בחקירה נמרצת, העלתה קש' לא הצליחה לחסל את התיק הלא-פתור. המשטרה נאלצה לשחרר את אבר' ג'ינס מכל חשד בקשר לרצח גן-הוואי.

תל-אביב המזכיר מעבר לדלת

רק דלת מפרידה בין משרד ראש עיריית תל-אביב, חיים לבנון, לבין משרדו של מזכיר העיר, יהודה נדיבי. אך דלת זאת כמעט ולא נפתחה ב'18 השנים האר' רוונת. מאז מת מאיר דיונגוף, ראשה ה' ראשון של עיריית תל-אביב, מתנהלת מל' כמה קרה בין שני החדרים.

בשבוע שעבר הגיעה המלחמה לשיאה כהצעת לבנון לנדיבי להתפטר ולצאת ב' דימוס. נדיבי דחה את ההצעה: "יש לי עוד עשרים שנה עד שיגיע תורי לצאת בדימוס. רק אז אלך — אלא אם כן תבקש אותי העירייה להשאיר".

הצעתו של לבנון באה בדיוק שלושים שנה אחר התפטרותו של נדיבי מתפקיד קצין קשר בין המושבות היהודית לממשלת המנדט והתמנותו למזכיר העיר על-ידי מועצת עיריית תל-אביב. אז היה נדיבי צעיר מלא מרץ בן 25, מסוג הצעירים היודעים להעריך הזדמנות, הוא גם היה מסוג האנשים להם אהב דיונגוף לזמן הז' דמנות.

הדלת בין שני החדרים כמעט ולא נס' גרה. נדיבי דאג לכך כי כל הוראה תוצא לפועל. בכל מקרה של מחלוקת בין דיונגוף לסגנו, מהנדס חשמל צעיר בשם ישראל רוקח, דאג נדיבי לכך כי הוראת דיונגוף תבוצע.

שכינתה בת יומיים. סמכויותיו וז' כויותיו של מזכיר-עיר לא הוגדרו מעולם בספרי החוקים. הן היו מובנות מאלהן.

מזכיר-עיר נדיבי שלוש פעמים ביום: שמע ישראל *

זהות עם אלה של מזכיר-עיר באנגליה — פקיד המנהלה הבכיר (הזוכה למשכורת הג' בובה ביותר).

* רצח בידאס הוא הבטיס לסברה כי ה' התקפה בוצעה מטעם שבט אבר' קישקש"ה יונק, לאחד מאנשי טרב בידאס להשא' את אחותו. לפי סברה זאת נרצחו היהודים כדי לשוות לרצח אוי' פולטי'. ** כיום שופט שלום ראשי, שיפוט ארצי.